

A handprint made of blood on a black background. The fingers are spread, and the palm is visible. The blood is dark red and has some dripping or smearing, particularly from the index and middle fingers.

Verlossing

I. den Schrijver

THRILLERHOUSE

I. den Schrijver

Verlossing

for the best thrill in town

Lissy is alleen op de wereld. Haar ouders en zusters zijn gestorven. Haar vriendin Amy correspondeert met een gevangene en stelt voor dat Lissy dat ook gaat doen. Zo komt Lissy in contact met Leroy, die een overval heeft gepleegd. Als ze hem tracht te helpen, worden haar problemen alleen maar groter. Om haar oude leven terug te krijgen, moet ze een opdracht uitvoeren waardoor ze haar verleden herleeft. Iedereen verdient een tweede kans. Maar dit is haar enige kans.

ISBN 978-94-6260-182-6

9 789462 601826 >

THRILLER
HOUSE

Dit is een fictief verhaal. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2019 THRILLERHOUSE

www.thrillerhouse.com

Auteur: I. den Schrijver

Omslagontwerp: Thrillerhouse

© Omslagfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-6260-182-6

Derde druk

Tweede (geheel herziene en herschreven) druk: 2016

Eerste druk: 2011

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Ik was negentien toen ik Leroy Standa voor het eerst zag. Negentien is een ellendige leeftijd. Je prefrontale cortex is dan namelijk nog niet volgroeid en daarom kun je de gevolgen van je beslissingen niet overzien. De prefrontale cortex is een deel van je hersens dat voorin je hersens zit, ongeveer achter je ogen. Het is pas volgroeid als je een jaar of vijfentwintig bent en dan pas kun je normaal denken en op een reële manier bepalen wat er kan gebeuren als je A of B kiest.

Maar als je negentien bent, denk je dat je onoverwinnelijk bent en dat je alles kunt maken. En je denkt ook dat het zo'n vaart niet zal lopen als het al eens mis gaat. En ik dacht, toen ik Leroy zag: wat een lekkere

vent is dat!

Dat hij in de cel zat, maakte me niet zoveel uit. M'n moeder had er ook gezeten, maar niet iedereen die in de gevangenis zit, is een moordenaar, dat wist ik ook wel. En Amy zei dat er heel veel mensen onschuldig in de gevangenis zitten. Amy zat in dezelfde klas als mijn zus en ze was, zoals de hele klas, na de dood van mijn zus naar de begrafenis gekomen. Daarna zag ik haar toevallig in het winkelcentrum en zo langzamerhand trokken we meer met elkaar op. "Onschuldig?" had ik gezegd. "Ammehoela!"

"Ja, echt! Heus niet iedereen is schuldig. Als je geen geld hebt, kun je geen goede advocaat inhuren en wat moet je dan? Dan krijg je zo'n nonsensrechter die meteen aan je haarkleur ziet of je schuldig bent of niet."

Dat was wel waar. Dat geld een goede advocaat gaf, niet dat de rechter je haarkleur beoordeelde. Maar dan nog kon ik niet geloven dat veel gevangenen er ten onrechte zaten.

"Het is echt zo," zei ze. "Want Jimmy heeft het zelf gezegd."

"Wie is Jimmy?"

"Dat is de man met wie ik schrijf. Hij is heel aardig en netjes. Hij zou nooit iets doen wat ik niet wil. We hebben al plannen gemaakt, over hoe het verder moet... Binnenkort komt hij vrij! Maar hij kent dus mensen die al die tijd onschuldig gezeten hebben."

"Hij komt vrij? Zit hij in de cel dan?"

Ze had geknikt. "En er is niets raars aan, hoor, om met gevangenen te schrijven. Zoveel mensen doen dat."

“Maar... onschuldig?”

Ze knikte weer. “En als ze wel iets hebben gedaan, dan nog zijn het echt niet allemaal moordenaars en verkrachters. Neem nou Jimmy, die is veroordeeld voor drugsbezit, maar dat was van een vriend van hem! Hij is echt geen moordenaar!”

“Ik weet ook wel dat er niet alleen maar moordenaars zitten. Maar waarom zou je willen schrijven met een gevangene? Mijn moeder zat er en met haar wilde ik niet eens schrijven.”

Ze was even stil. Natuurlijk wist iedereen wat er gebeurd was, want in een dorpje houd je dergelijke dingen niet stil, maar niemand sprak er ooit over.

“Het is een leuke man,” zei ze en giechelde. “Wil je z’n foto zien?” Ze haalde haar portefeuille tevoorschijn en liet me een foto zien. Het was een man van een jaar of vijftiwintig met blond stekeltjeshaar, een baard van een paar dagen en groeven en rimpels in z’n gezicht.

Ik knikte. “Leuk.”

Ik vond echter dat hij er onverzorgd uitzag.

“Ik heb hem ook in het echt gezien. Hij was zo lief en zo charmant... Heel anders dan die jongetjes die je in het dorp ziet.”

“Zit hij in de Amalorgevangenis?”

Ze knikte.

“En weten je ouders het?”

Ze schudde haar hoofd.

“Maar...” begon ik, maar ze zei: “En laat ze het maar niet horen ook! Ze zijn overgevoelig voor dat soort dingen.”

“Voor gevangenen?”

Ze knikte.

“Maar hoe kan hij je dan schrijven als je ouders er niets vanaf mogen weten?”

“Ik gebruik een postbus in de stad. Die zijn heel makkelijk te huren. Je hoeft alleen maar je identiteitskaart te laten zien en ze openen er meteen eentje voor je.”

Het leek me wel wat, schrijven met een gevangene. Voor de rest, afgezien van Amy, kende ik niemand. Ja, ik kende natuurlijk massa's mensen, want ik kende zowat iedereen in het dorp, maar er was niemand die dicht bij me stond. Niemand die ik kon vertrouwen. Niemand die er alleen voor mij was. Amy was de enige. Zou het niet fijn zijn om een vriend te hebben? En misschien werd het wel mijn vriend, zoals Amy nu een vriend had.

Ik vroeg haar hoe ze aan het adres van Jimmy gekomen was en ze surfte naar de website van een organisatie die gevangenen en mensen die met ze wilden corresponderen met elkaar in contact bracht. Op de site stond een rij foto's met daarnaast namen. Ze scrolde omlaag en ik riep “stop!” toen ik de foto van Leroy zag.

Ik e-mailde de organisatie meteen.

Een paar dagen later gaven ze me zijn adres. Het was de bedoeling dat je een papieren brief schreef. Ik had dus papier nodig en aangezien mijn vader ondermeer schriften verzameld had, rommelde ik in de dozen en stapels spullen van mijn vader tot ik er eentje vond die me aanstond. Ik veegde de rommel van de tafel, dan van een stoel, ging

zitten en begon aan mijn eerste brief.

Beste Leroy,

Je kent mij niet, maar ik ben Lisiana Becker. Lissy voor vrienden. Een vriendin van mij schrijft met een gevangene en ze heeft daar goede ervaringen mee en daarom leek het me leuk om ook te schrijven met een gevangene. Ik ben negentien jaar oud en woon in een klein dorpje waar je vast nog nooit van gehoord hebt.

Ik zag je foto op de site en daarom stuur ik je een foto van mijzelf. Zeg het maar als je me spuuglelijk vindt!

Ik weet niet wat je gedaan hebt, want dat mocht de organisatie niet zeggen, maar ik weet wel dat je niemand vermoord of verkracht hebt en dat je geen zedendelinquent bent, want ik zei dat ik niet met zo iemand wilde schrijven. Ik zeg het meteen maar eerlijk, dan weet je waar je aan toe bent.

Verder valt er niet veel te vertellen, geloof ik, want ik maak nooit iets mee.

Groetjes,

Lissy Becker

2

Twee weken later lag er een brief in de brievenbus. Die had m'n moeder helemaal voorin de tuin gezet toen de gewone brievenbus onbruikbaar werd omdat er zoveel troep overal lag, en toen ik de bus opende en de brief erin zag liggen, bedacht ik me dat dit eigenlijk het enige was dat m'n moeder had nagelaten aan de wereld. Alles wat in het huis stond, had m'n vader gekocht en het huis was ook van hem geweest. Natuurlijk waren er haar spullen geweest, zoals kleren en schoenen en een tandenborstel, en de artikelen over haar in de krant, maar meer dan dat was er niet. Ze hield niet van lezen, wat natuurlijk raar was voor een journalist, en daarom had ze geen boeken. Ze had

geen hobby's, behalve af en toe met een paar vriendinnen naar de stad gaan, maar ze nodigde ze uiteraard nooit thuis uit door de situatie bij ons thuis, en daarom kwam ze ook nooit bij anderen.

“Hoe kan ik bij anderen eten en drinken als ik ze niet thuis wil hebben?” had ze gezegd toen mijn zus haar er eens naar gevraagd had. Ze vond tuinieren wel leuk, maar nadat mijn vader een theehuis, een schuur, een koepeltje en nog een schuur in de tuin had laten plaatsen, bleef er weinig tuin over.

Natuurlijk had hij dat gedaan zonder het er eerst met haar over te hebben. Ze werd er iedere keer weer kwaad over maar dan zei hij altijd: “Het is mijn geld en ik mag doen met mijn geld wat ik wil.” Ik denk dat dat de reden was dat ze was gaan werken. Ik zal toen een jaar of tien zijn geweest. Ze had voor haar trouwen de opleiding journalistiek gedaan en ze ging aan de slag als journalist. Het beviel haar goed, voor zover ik dat kan beoordelen, want destijds was ik nog maar een kind. Een paar jaar terug was ze meer gaan werken en toen kreeg ik het idee dat ze mijn vader en het huis wilde ontlopen. Toch werd er nooit iets aan gedaan, aan het probleem van mijn vader. En daarom raakten er regelmatig spullen kwijt en sneeuwde de post vaak onder. Dat ging lang goed, maar toen ze de brief van de Belastingdienst niet had gezien omdat die in de rommel ten onder was gegaan en ze daarom een boete had moeten betalen, had ze er genoeg van. Ze ging naar het tuincentrum en kocht een brievenbus op een paal. Die plantte ze zelf voorin de tuin door een diep gat te graven. En om te voorkomen dat ooit iemand het ding eruit zou kunnen halen,

goot ze beton in het gat. Toen het beton uitgehard was, harkte ze een laagje aarde eroverheen. Zo zag je er niks van, van dat beton. En daar stond dus voortaan onze brievenbus.

Ik haalde de brief eruit en scheurde hem open.

Beste Lissy,

Geweldig dat je mij wilde schrijven! Ik was erdoor verrast, want veel post krijg ik hier niet. Het is hier maar een saaie bende. Ja, er gebeuren natuurlijk genoeg dingen, zoals laatst, toen Howard tabak naar binnen had gesmokkeld en het weggooid omdat een bewaker het had gezien, maar hij was net te laat met weggoaien, of te vroeg, hoe je het maar bekijkt, want de bewaker zag dat hij het weggooid. Dus daar kreeg hij natuurlijk problemen mee.

En twee cellen verderop spuugde een man naar de bewaker en die moest naar de isoleercel.

Maar dat soort dingen gebeuren hier regelmatig.

Ik vertel je gewoon eerlijk waar ik voor zit, want daar maak ik geen geheim van. Het was een gewapende overval. Heel stom, maar ik had de verkeerde vrienden, luisterde naar de verkeerde mensen en maakte een foute beslissing. Ik had niet eens het wapen - dat had een ander.

Ik stond erbij en keek ernaar. Ik was te bang om iets te doen. Nu zit ik in voorarrest, maar mijn advocaat zegt dat het nog wel even zal duren voor ik voor moet komen.

Bedankt voor je foto. Je ziet er waanzinnig uit! Je hebt de mooiste ogen die ik ooit gezien heb. Je lijkt me een heel lieve meid en dat ben je natuurlijk ook want je hebt mij geschreven en je kent me niet eens. Ik hoop dat we elkaar beter kunnen leren kennen.

Al het goede,

Leroy

Ik keek van de brief op. Aan weerszijden van de straat stonden bomen en de voortuinen van de burens lagen er, zoals altijd, verzorgd bij. Ik keek omhoog. Scheen de zon? Nee. Maar de wereld leek opeens zo licht en vrolijk.